

OPINIONS

Col·labora l'Ajuntament de Tornabous

Nº 6 - Abril 2009

Escrit en castellà, aportat per la Rosa Vicens Llop de cal Quel. - *Traduït al català i modificat.*

Les estovalles

A un sacerdot després de sis anys d'estudis al seminari, li van assignar com a primer destí, reobrir una parròquia al suburbi de Brookling, a la ciutat de Nova York. En arribar, es trobà en que tot estava en pèssimes condicions; brut, amb esquerdes per tot arreu i sobre tot, el que estava més malmès eren les parets de l'església.

Carregat d'il·lusió, va decidir arreglar-ho, doncs pensava fer la seva presentació en el moment de celebrar la Missa del Gall. Mans a l'obra, va treballar àrduament, arreglant les esquerdes, revocant i pintant les parets, polint el terra, abrillantant els bancs... El 18 de desembre ja havia conclòs les feines. Estava molt cansat, però molt satisfet de com havia quedat tot.

Per mala sort, el dia 19 va caure una terrible tempesta d'aigua i neu, que va durar dos dies, obligant a la gent a no sortir de casa. El sacerdot, una mica amoïnàt pel que podia haver passat a l'església, en pic el temps va amainar, es va afanyar a comprovar si la tempesta havia ocasionat algun desperfecte. I... oh Déu!!, va quedar esglaiat en trobar que l'aigua s'havia filtrat pel sostre i havia esllavissat un tros de paret d'uns vuit metres quadrats, just al darrera de l'altar. Trist i desanimat, sense saber què fer, ni a qui recorre, després de la llimpiesa dels desperfectes, se'n va tornar a casa seva.

Pel camí va trobar una botiga en liquidació per tancament i va decidir entrar-hi per curiositat. Li va cridar l'atenció unes boniques estovalles blanques, amb flors brodades en tots el colors escampades per tot arreu, i unes quantes, en el centre, en forma de creu. Li semblà que podien anar bé per cobrir el desperfecte que havia deixat la tempesta. Les comprà esperançant per la bona idea que havia tingut i amb el paquet sota el braç, se'n tornà a l'església.

A punt d'arribar, va veure que una dona gran, anava corrent per agafar l'autobús; però malgrat la seva corredissa se li va escapar i començava a nevar altre vegada. El sacerdot li va oferir que es guarís dins l'església ja que el pròxim autobús encara trigaria 45 minuts en arribar. La dona li va agrair, i van franquejar el cancell. Ella cansada, va seure en un banc. Ell, desitjant no haver-se equivocat, obrí el paquet que contenia les estovalles, va pujar dalt d'una escala per comprovar si la mida era la correcta i si podien cobrir el forat existent. En comprovar que així era, molt satisfet per la seva adquisició, va col·locar-les com si fossin un tapis. Al girar-se per preguntar a la dona què li semblava, s'adonà, que ella havia emblanquit de cara, i mirava les estovalles com si hagués rebut una gran sorpresa.

La dona, en veure que el sacerdot la mirava, s'apropà cap a ell i li va preguntar <<Pare: on ha conseguit aquestes estovalles?>> Ell li va explicar el motiu i la sort que havia tingut en trobar-les. La dona li demanà per mirar l'extrem dret del cobretaula, doncs tenia curiositat per saber si hi havien brodades unes inicials. Efectivament allà eren. I eren les seves. Havia brodat aquelles estovalles amb molta il·lusió, 35 anys enrera i les havien estrenat i fet servir juntament amb el seu marit a casa seva. A Viena . Àustria.

La dona d'origen jueu, li va explicar, que amb motiu de l'arribada dels nazis, el seu marit va decidir que ella marxés per por de les represàlies, amb la promesa que es reunirien aviat. No va ser així. La guàrdia hitleriana els va empresonar i els dugué a diferents camps de concentració molt lluny l'un de l'altre. La casa familiar va ser saquejada... No es van tornar a veure.

El sacerdot compungit malgrat que les estovalles havien resolt l'entrebanc del forat, s'oferí a tornar-les, cosa que la dona no va voler, però sí va accedir, ja que ell li va proposar, que l'acompanyes en cotxe a casa seva, doncs la tempesta de neu, tornava a fer-se cada cop més forta.

Arribat el dia de Nadal es va celebrar la Missa del Gall. L'església era plena de gom a gom. La música i l'esperit regnant eren increïbles i les estovalles lluien amb magnificència. Després de l'ofici, el sacerdot va acomiadar els feligresos un per un, tot desitjant-los un bon Nadal. Extenuat, i amb ganes d'arribar a casa seva, mentre caminava per anar a tancar les portes de l'església, s'adonà que un home seguia assegut en un banc contemplant la paret de darrera l'altar. El sacerdot s'acostà i li va preguntar si li passava alguna cosa. Aquest va respondre que no, que li havia cridat l'atenció el tapis que hi havia penjat, doncs era igual a unes estovalles que havia brodat la seva dona 35 anys enrera.

L'home va explicar al sacerdot com a pesar d'estimar-la molt, l'havia obligat a fugir per por dels militars, i el molt que l'havia costat convèncer-la, doncs ella no volia separar-se d'ell. Va haver-li de prometre que es reunirien com a molt, a la setmana següent.

No van saber mai més res l'un de l'altre. Malgrat el pas del temps, no l'havia oblidat, i havia estat incapaç de refer la seva vida amb cap altre dona, doncs ella havia estat i ho seguiria estant fins a la mort, l'amor de la seva vida.

El sacerdot molt compungit, va escoltar la seva història, i com que era molt tard, s'oferí per acompanyar-lo fins a casa seva. Tot conversant, mentre feien el trajecte, es va aturar al davant d'una casa senzilla, amb un jardinet al davant molt ben cuidat. El lloc era on havia deixat uns dies enrera a la dona que havia brodat les estovalles.

No cal que us descrigui la tendresa del moment. Pel sacerdot va ser una nit de Nadal inoblidable. No s'hagués pogut imaginar mai l'emoció que va sentir al presenciar la més bonica i meravellosa abraçada que es van fer al retrobar-se dues persones que no s'havien oblidat mai i que seguien estimant-se per damunt de tot, malgrat els anys, la distància i totes les penúries q. havien passat.

Quan l'amor és vertader...

Quan sembla que en els temps que corren, hi han prioritats més importants que l'estima... Quan l'amor es confon amb el desig i l'atracció, donant prioritat el sexe... Quan es dona tanta importància als diners, a la droga i al poder, amb la prepotència que això comporta... Quan la comprensió i el sacrifici no tenen cabuda en la mentalitat de les persones que només viuen per satisfer les seves passions, o per omplir la seva vanitat o les seves butxaques... Quan amb una gran càrrega d'egoisme només es pensa en un mateix sense tenir en compte el pensar de l'altre... Quan tot això passa, és quan l'amor ha quedat substituït per la seva caricatura.

Quan l'amor és vertader... Quan malgrat el desgast que comporta la rutina de cada dia, està basat en l'equilibri entre la raó i el cor, entre la passió i la tendresa... Quan es comparteixen, o es tenen ganes de compartir els somnis, les esperances, les il·lusions, les penúries, els fracassos... gaudint al mateix temps del gran plaer que comporta el desig i la passió, amb la unió dels cossos de dos persones que s'estimen... Quan hi ha diàleg i confiança mútua... Quan no hi ha lloc a la gelosia, a l'egoisme, ni a les petites venjances... aleshores és, quan l'amor és vertader... i aquest perdura sempre, malgrat la distància, el temps, els entrebancs, i els esdeveniments a q. porta el destí, encara que aquest obligui a doloroses separacions.... En aquest cas, com els protagonistes d'aquesta historia.

M'agradaria.....

*En la foscor de la nit
quan ja el soroll és llunyà,
i els estels brillen al cel,
festejant els uns i els altres
amb veritable fruïció...,
i la lluna amb un somriure
els deixa fer... tot pensant:
<<Aprofiteu l' ocasió
doncs el sol a la sortida
us trencarà la il·lusió.>>*

*Des del meu llit, descansant
dels tràfecs de tot el dia,
dins la finor dels llençols,
les contemplo embadalida...
i envejo la sort que tenen,
doncs al menys per unes hores
fins que al matí surti el sol,
podran gaudir de tendreses...
de carícies... i d'amor.*

*Jo com elles aprofito
la bellesa del moment.
Tinc el cor tot ple de joia,
pensant en tu..., rumiant
tot el que m'agradaria
portar a terme al teu costat.
I somric il·lusionada
com si ho visqués de veritat.*

*M'agradaria...
Ser un far... i poder donar-te llum
en les nits de grans tempestes,
quan només es tenen ganes
d'arribar a port, i trobar
uns braços que t'amanyaguin
i calmin... la por passada,
per una mar embravida,
que ha fet anar el teu vaixell
com si fos ploma brandida.*

*M'agradaria...
En moments de gran fatiga
poder ser... el teu descans.
Quan no se sap el perquè
la nostra ànima entristida
te poques ganes de res.*

*M'agradaria...
Poder calmar els teus neguits...
els teus dubtes... les angoixes
del teu cor, ja molt malmès
per coses molt, molt absurdes,
molt desfasades pel temps.*

*M'agradaria...
El poder eixugar les llàgrimes,
quan brollen dels teus ulls foscos
en moments de solitud...
amb els meus llavis ressecs
per l'amargor del neguit,
de no sentir els nostres cossos,
abraçats... plens de delit.*

*M'agradaria...
El deixar anar els meus anhels
presoners per molta por...
que no ha deixat expressés...
el q. hi ha dins el meu cor.*

*M'agradaria...
Com les estrelles al cel,
donar-nos llum i tendreses...
molta passió... i molt amor...
gaudir del moment més àlgid,
després... descansar tots dos.*

*Tot això m'agradaria
recolzada en el teu pit...
abans el sol es desperti,
i se m'acabi la nit.*

Sabies...

- Que, al fer beixamel, tant per cobrir canelons com per croquetes o altres, si afegiu un polsim de nou moscada li dóna un gust exquisit?.

- Que, si fas gargarismes amb una infusió de fulles d'eucaliptus el teu mal de coll millorarà extraordinàriament, i si te la beus, serveix com a gran expectorant?.

Cuina

Recepta proporcionada per en Josep Noró - Tornabous.

Llom a la pinya.

Ingredients per 6 persones:

- 1 Kg de llom.
- Llard, (mantega de porc).
- Oli.
- Llorer, pastanaga, farigola.
- Ceba, all, julivert.
- Sal i pebre.
- Pinya (de llauna o al natural, no en almívar).
- Xerès sec.
- Prunes.
- Xampinyons i farina.

Utensilis i temps de cocció:

- Una cassola.
- Una paella.
- 1 hora de cocció.

Preparació:

Poseu oli i llard a la cassola, salpebreu el llom i poseu-lo també a la cassola fins que es faci ros, llavors, traieu-lo i reserveu-lo. Amb el greix que ha quedat, es fa el sofregit d'all, ceba i pastanaga. Quan el sofregit és quasi cuit, es torna a posar el llom i s'hi afegeix el xerès, (½ got aproximadament) el suc d'un pot de pinya natural de ½ kg., una mica d'aigua, el llorer i la farigola. Es tapa la cassola i que bulli durant dos o tres minuts. Traieu el llom i afegiu-hi al sofregit dos talls de pinya. Es tritura tot i després es cola. La salsa ja està preparada.

Fregiu a part els xampinyons amb una mica de sal i pebre, quan estiguin gairebé cuits, poseu-hi l'all i el julivert trossejats.

Talleu el llom a rodanxes i poseu-lo en una safata juntament amb els xampinyons. Pel damunt del llom poseu un tall de pinya per persona amb una pruna al centre de cada tall. Finalment aboqueu la salsa pel damunt, o serviu-la en salsa a part.

I ..... BON PROFIT